

om, at ingen andre end Dyr læger maa skære de småa Grise, kan jeg ikke indse, at der kan komme Ministeren og os meget imellem, saa jeg haaber, at vi kan faa et Lovresultat denne Gang.

Sandbæk: Det er den første Paragraf i Lovforslaget, der har bragt mig til at forlange Ordet. Der staar i § 1: Den, som mishandler Dyr o. s. v., straffes med Bøder. Jeg kunde ønske, at der blev føjet til: i visse Tilfælde med Livsstraf; men jeg skal ikke nægte, at naar vi faar saa stærke Straffe, har jeg ikke synderlig Tillid til Justitsministeren, jeg har langt mere Tillid til Landbrugsministeren, for jeg tror, at han i den Retning vil være meget mere glubsk. Den, jeg sigter til, der skulde straffes paa Livet; er Oksebremsen. Ved Siden af et Lovforslag om Værn for Dyr skulde vi have et Lovforslag om Udryddelse af Oksebremsen; for det er min Tro, at Oksebremsen paafører vore Husdyr mange flere Pinsler end samtlige de Pinsler, som Mennesker kan tilføje dem; men et saadant Lovforslag hører ikke under Justitsministeriet, det hører under Landbrugsministeriet. Jeg vil altsaa henstille til det Udvalg, der faar med denne Sag at gøre, at overveje Betimeligheden af et Lovforslag om Udryddelse af Oksebremsen. Det er nemlig en Kendsgerning, at den kan udryddes, og det temmelig hurtigt. Jeg kender en Mejerikreds i min Egn, der har prøvet paa det i 4—5 Aar og har faaet saa godt som hver eneste Oksebremse der udryddet. Kun naar de køber et Dyr fra en fremmed Egn, har de Spillet gaående igen. Naar Udryddelsen blev paabudt ved Lov, og Arbejdet i saa Henseende gennemført konsekvent igennem 4—5 Aar, vilde denne Bremse forsvinde, og det vilde ikke alene være en Befrielse for Dyrene for den voldsomme Pinsel, som Oksebremsen volder dem, men det vilde ogsaa være en pekuniær Fordel for Befolkningen, for naar et Dyr, der er befængt med Oksebremser, slagtes i den Tid, det er befængt, er Huden værdiløs langs Ryggen og Kødet ligesaa. Jeg er ikke nogen særlig Ynder af, at der skal gaa en Politibetjent paa hver Side af et Menneske, eller at vi skal have Forbud og Straffe og snærende Baaud, saa at man ikke kan røre sig, men en Lov om Udryddelse af Oksebremsen tror jeg er rigtig. Det er for at sige det, jeg har forlangt Ordet. Man kan indvende, at det hører ikke hjemme ved dette Lovforslags Behandling; men dertil maa jeg svare, at den Pine, Oksebremsen paafører Husdyrene, er noget nær den største Pine, der kan paaføres dem.

Pinstrup: Jeg vil nævne med Anerkendelse, at det foreliggende Lovforslag er mindre ufornuftigt end det, som i Fjor blev indbragt her i Tinget ved privat Initiativ. Efter dette sidste maatte man f. Eks. ikke slaa en Hest med en Pisk, og der var mange andre Ting deri, som var ganske ufornuftige. Det er undgaaet her, og derved er det foreliggende Lovforslag blevet bedre end det fra i Fjor; men det er alligevel for mig i høj Grad Tvivl underkastet, om en saadan Lov ikke er helt overflødig. Ved § 1 frembyder det Spørgsmaal sig: Hvad er Overanstrengelse, hvad er Vanrøgt, og hvad er uforvarlig Behandling af Dyr? Vi skal have Straf for Dyrplageri, det er nødvendigt, og det har vi ogsaa i en Paragraf af den borgerlige Straffelov. At denne Paragraf burde ændres noget, er muligt, men det, mener jeg, vil kunne være tilstrækkeligt. Bestemmelsen om Overanstrengelse kunde ganske vist fortolkes saaledes, at man derved gjorde Krig umulig; ikke at tale om militære Øvelser, thi begge Delé lader sig vanskeligt praktisere, uden at man i høj Grad gør sig skyldig i Dyrplageri. Man kunde ogsaa spørge, om det er Menneskene, der gaar foran Dyrene, eller om det er Dyrene, der gaar foran Menneskene. Der vil forekomme mange Tilfælde, hvor det vil være nødvendigt i høj Grad at overanstrengelse Dyrene af Hensyn til Menneskene. Saaledes i Sygdomstilfælde, hvor der er langt til Lægen. Det kan gaa mange Gange, som det gik med en Præst, der sagde til sin Karl, der skulde køre efter Lægen, da Præstens Hustru var syg: Hestene er betalte. Det vil sige: Tilbagelæg Vej længden i den kortest mulige Tid; om Hestene ikke kan mere derefter, maa der tages mindre Hensyn til. Jeg mener, at saaledes vil man se paa Sagen: Dyrene skal tjene Menneskene, og naar det gælder Menneskeliv, maa de finde sig i at lide, det kan ikke være anderledes. Og Loven vil vel heller ikke blive fortolket paa anden Maade, om end det maaske kan være nogen Tvivl underkastet.

Med Hensyn til Bestemmelsen i § 2 om Kupering af Heste maa jeg sige, at ogsaa jeg mener, at man maa forbyde at bruge kuperede Heste her i Landet, hvis Bestemmelsen skal betyde noget. Det bestemmes, at Kastration af Husdyr er forbudt. Heste maa kun kastreres, naar de er bedøvede. Det undrer mig, at den højtæredede Minister har taget Paragraffen med denne Ordlyd, thi det veterinære Sundhedsraad, i alt Fald dets Flertal, Bang, Jensen,